

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Adversariorum argumenta referuntur ac expenduntur cum suis responsionibus, & conclusione super ijs reflexiva.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

commissæ autoritatis Quodcumque ligandi & solvendi potestas?

S. II.

Adversariorum argumenta referuntur ac expenduntur cum suis responsionibus, & conclusione super his reflexiva.

Adversarios hic vocamus, qui ex utraque parte versantur in extremitate, per nostram denique conclusionem reducendâ ad convenientem aliquod moderamen.

ARGUMENTUM I. Adversariorum.

EX Canonistis quàm plures, speciatim Abbas in Cap. Proponit. n. 20. De concess. præbend. Felinus in Cap. Ecclesiarum. n. 19. & 20. De constit. affirmant simpliciter, jus Divinum posse à Papa dispensari: fundamento hujus assertionis suæ desumpto ex Christi Domini verbis Matth. 16. dicentis ad Petrum: Quodcumque solveris super terram, erit solutum & in caelis. Ex his enim verbis colligimus, Papæ esse facultatem ac potestatem dispensandi in juramentis & votis, & in matrimonio rato. Et hinc in talibus relaxationibus Pontifex utitur verbo dispensandi, quo manifestè influatur, non per solam declarationem, sed per dispensationem tolli vincula ejusmodi. Similiter spirituale matrimonium inter Episcopum & Ecclesiam suam sponfam esse Juris Divini, autoritate tamen Pontifici relaxabile, seu dispensabile, constat ex cap. Inter corporalia. De Translat. Episc. At Pontificem solvendo istud vinculum, non uti potestate humanâ, sed Divinâ, id est, Divinitus concessâ, patet ex eodem Canone.

Agnoscenda igitur est in Pontifice potestas quædam Divina, vi cujus possit relaxare Jus Divinum, non quidem in omnibus, sed in aliquibus præceptis, uti advertit Sanchez cit. n. 6. pro hoc agnoscendo talem statuens regulam; quod aliqua sint præcepta Divina, quorum relaxatio in nullo excogitabili casu possit expediens esse, cujusmodi sunt de non fornicando, de honorandis parentibus, de servandis formis Sacramentorum divinitus institutis: contra verò alia sint præcepta Divina, quæ licet in universum expediant, in aliquo tamen particulari casu possint non expedire, & sic admittere dispensationem; velut in juramentis, votis, matrimonio rato, & similibus.

Responsio.

IN illis Christi Domini verbis apprimè observandum est, quod Apostolica Petro, ejusque Successori commissæ autoritas non absolute protendatur ad quodcumque homini inexistens vinculum, sed ad solvendum Quodcumque super terram. Quod ergo Summus Pontifex solvere potest Juris vinculum, hoc de illo genere esse debet, quod est super terram, adeoque fundatum in aliquo hominis Ecclesiæ subiecti actu morali,

Objectio.

Instari potest ex parte adversa. Hanc responsionem videri nixam illâ Theologorum distinctione, quâ censent, discernendum esse in jure Divino, quatenus unum sit absolute derivatum ex Dei arbitrio, qualia sunt Divina præcepta sive naturalis juris, sive institutionis Christi, quoad Sacramenta & similia: alterum, verò sit ortum à voluntate humana, atque ex hujus duntaxat suppositione incipiat exerere suam ex jure Divino obligationem: cujusmodi est votum & juramentum. Anne igitur in hoc posteriori saltem juris Divini genere locus esse potest strictæ ac propriè dictæ dispensationi per Summum Pontificem faciendæ?

Responsio.

Sunt equidem ex Theologis & Canonistis, speciatim Richardus in 4. dist. 38. à q. 9. in Corp. & ad 1. ac Hostiensis Cap. Non est. n. 1. de votis. qui de illo posterioris juris Divini genere admittunt, posse fieri propriè dictam dispensationem, seu relaxationem, ducti eo argumento, quod solvendi potestas Pontificia protendatur super quocumque in terris Morali ortum trahente ex libero hominis arbitrio. Verùm Divus Bonaventura in 4. diff. 38. art. 2. q. 3. & Glossa in cit. Cap. Non est. Verbo. Autoritate. arbitrantur, ne in hoc quidem juris Divini genere posse à Papa fieri propriam dispensationem, sed declarationem duntaxat. Quid ergo hæc in re sentiamus, inferius in nostrate conclusione exponemus.

ARGUMENTUM II. Adversariorum.

Argumentari licet 2. ab autoritate Divi Thomæ quodlibeto 4. art. 3. in Corp. & 1. 2. q. 97. art. 4. ad 3. & aliorum ejusdem sequacium Theologorum, simpliciter negantium, posse Papam in jure Divino saltem propriè dispensare. Etenim dispensatio ab inferiore circa legem superioris facta justam causam necessario exigit, & oportet. At in lege Divinâ non potest esse ista causa, ob quam dispensatio fiat. Minor ista probatur. Quia cum Deus Optimus Maximus omnes viderit casus & causas, qui sub lege Divinâ cadere debebant, & Divina voluntas, à quâ humana lex proficiscitur, sit omnino immutabilis; ideo planè sequitur; tum quod, si aliquo casu voluit legis præceptum manere, justissimum sit, ut maneat, & justum esse non possit, ut auferatur ab inferiore. Tum quod, si contra nolit Deus, ut lex pro aliquo casu particulari teneat, nequeat intelligi ejus relaxatio per Pontificem faciendâ. Consequens igitur est, dispensationem propriam, quæ legis vinculum tollat, circa præcepta Divinæ legis à Summo Pontifice fieri non posse.

III 3

Ob-

Objectio.

9. **I**nstari potest ex parte adversa. Ex præductæ rationis fundamento videri probatum, quod in jure Divino *absoluto* complectente præcepta non tantum *naturalia*, sed etiam *positiva*, Legis præsertim gratiæ, nec non Sacramentorum, alteriùve rationis institutiones in Ecclesia à Christo *immediate* factas, ne quidem interpretatio per modum Epikeiæ locum habeat.

Responsio.

10. **I**ta profectò sentiendum videtur, sed magis firmatur in sequenti conclusione, eò quod institutio per Christum definita tum circa materiam & formam Sacramentorum, tum circa Hierarchicum Ecclesiæ ordinem, vi cujus debeant omnes esse sub uno capite, nec non potestatis tam Ordinis, quam Jurisdictionis subordinatio, consistat omninò in indivisibili, nec adeò mediante Epikeiâ, admittat in *substantiis* variationem aliquam.

CONCLUSIO.

11. **N**ullum prorsus Jus Divinum potest *Formaliter* relaxari per dispensationem Summi Pontificis, quamvis huic erga Jus Divinum ex suppositione voluntatis humanæ obligatorium, sit potestas *indirecta*, vi cujus non *Formaliter* in se ipso, sed *Materialiter* ex parte materiæ solvatur juris Divini obligatio.

Explicatur ex præcitatæ Christi Domini verbis: *Quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis*. Ex his namque verbis constat, duplicem vinculi per claves Pontificias solubilis assignari formalitatem, ita ut altera sit super terram, in ipsis scilicet hominibus Papæ universali Jurisdictioni subiectis; altera verò sit in Cælis, in ipsâ scilicet voluntate Divinâ, suâ tum *Physicâ* causalitatis, tum *Moralis* Dominij efficacità obligationem in homines inducente. Hoc autem fit quandoque ex absolutâ Divini Dominij potestate, quandoque verò ex hypothesi præviæ alicujus à voluntate humanâ liberè positæ actionis, velut actus peccaminosus est Divini adversus peccatorem odij concitativus, ex vi cujus odij Divini fit homo obnoxius privationi gratiæ sanctificantis ac præmiorum; cujusmodi proinde reatus eatenus est ex jure Divino, id est, Divinæ voluntatis, ejusque Dominij efficacità de se omninò immobilis, ut tamen sit supponens voluntariam hominis actionem. Similiter Jus Divinum ex voto & juramento ortum, *formaliter* nihil aliud importat, quam voluntatis Divinæ spontaneas vi voti, seu juramenti Deo oblatas promissiones & obligationes, ex sui tum Dominij, tum Primæ per Juramentum interpositæ Veritatis motivo acceptas, & firmas habentis efficaciam: ex quâ proinde voluntatis Divinæ immobili efficacità oritur *morale*

de voto reddendo, ac re juratâ verificandâ debitum, ut sic *formaliter* importans obligationem tum Divini per voti redditionem Dominij recognoscendi, tum Divinæ per juramentum adductæ Veritatis reverendæ. In ejusmodi proinde, ad reatum ex peccato contractum subeundum, nec non ad Divinum Dominium ex voto recognoscendum, & ad Primam Veritatem ex vi juramenti debitè reverendam, juribus Divinis *Formaliter*, prout Deo inexistunt, nihil *per se loquendo*, habet potestatis Pontifex Summus. Nihilominus ista jura Divina non ex absoluto Dei Dominio, sed ex peccati, seu voti, vel juramenti suppositione, actionis, vel passionis alicujus exactivo, fundantur super materiâ, quæ est sub clavibus Summi Pontificis; uti mox demonstrabitur.

PROBATIO I.

Desumpta ex potestate solvendi vincula peccatorum.

Etenim materia Divinæ justitiæ vindictivæ subiecta, hominisque adeò sub Divinæ vindicationis judicio ac jure constituta, noscuntur esse peccata *moraliter* perseverantia. Hæc autem potestatis Pontificiæ per jurisdictionem vi Sacramentalis abolitionis exercitam *directè* ea auferre potestis clavibus esse subiecta, constat ex fide. Eo ipso autem, quod materia, super quâ Divinæ vindicationis jus est fundatum, sit ablata, ut scilicet istud jus Divinum, non quidem in se *Formaliter*, sed *Effectivè*, quoad effectus scilicet vindicationis. Quare Ecclesia super istud jus Divinum non quidem habet *per se directè* potestatem ullam, potest tamen istud *Effectivè* spectatum, tollere *indirectè* per materiæ huic juri subiectæ subtractionem; Christo Domino insinuante, si Pontifex solverit vinculum, quod est super terram, peccati scilicet *moraliter* perseverantis reatum, ex consequenti quali fore solutum & in cælis.

PROBATIO II.

Petita ex potestate solvendi vota & juramenta.

Etenim materia, super qua jus Divinum ex voto, seu juramento quasi partum fundatur, est actio quædam voluntatis nolite liberè obligatoria. Eo ipso autem, quod homo baptizatus quoad actiones suas *morales* sit sub jurisdictione Papæ, oportet, actiones voti & juramenti, non quidem *Physicis*, sed *Moraliter*, atque adeò quoad *moralem* sui perseverantiam, esse subiectas Pontificiæ potestati: quare Papæ est potestas solvendi illas *morales* voti & juramenti actiones, earumque *moralem* perseverantiam. Hæc ipsa verò solutio, quæ non potest fieri absque rationabili causâ, in eo se tenet, quod per motivi altioris sub ipsamet obedientiâ Pontifici debitâ consummandi applicationem, materia

voti seu juramenti reddatur inepta, ita ut sub tali, partim secundum rei naturam, partim secundum congruam obedientiam Pontifici debita subjectionem, perfectioris virtutis motivo materia ejusmodi non jam sit de meliori bono. Unde ipsamet voti & juramenti materia tunc per Pontificis potestatem eatenus solvitur super terram, ut consequenter, per indirectum in caelis etiam, in ipsamet voluntate Divina, non intelligatur amplius stare acceptatio materiae per votum oblatam, tanquam melioris boni. Contiat igitur, qualiter jus Divinum ex suppositione liberae hominis actionis resultans, non quidem formaliter sit dispensabile per Pontificem, materialiter tamen ex parte materiae eatenus sit subiectum hujus potestati, ut consequenter, ac per indirectum mediante Pontificia potestate, intelligatur, non quidem formaliter in se ipso, sed effectivè tolli jus Divinum. Unde etiam fit, cum juris Divini absoluti obligatio etiam passiva non radicetur in homine, sed diffundatur praecise ex Divinae voluntatis absoluto Dominio, neque Papa adversus istud Dominium, ejusque causalitatem, atque adeo effectum, ex hac praecise, non vero hominis voluntate permanenter habeat aliquid potestatis, non posse etiam materialiter dispensare in jure Divino absoluto.

S. III.

Corollarium finale.

14. Coronidis loco visum est operæpretium, hic atterere ex singularibus rationibus per decursum exponendis, ab Authore tract. de libert. Ecclesie Gallicane lib. 6. cap. 3. motam quaestionem; Vtrum Papa habeat immediatam jurisdictionem super Ecclesia universae fideles? Explicatur quaestio hujus status. Fatentur equidem omnes Catholici datam à Christo Summis Pontificibus in persona B. Petri curam, & potestatem invigilandi super reliquos Ecclesie Pastores, maxime ut salva semper sit fides & Religio. Pase oves meas Jo. ann. 21. Rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus confirma fratres tuos. Luc. 22. Sed videntur aliqui dubitare, utrum illa Romanorum Antiquitum autoritas solam circa Pastores veretur, ut illi gregibus suis attendant, illisque, ac seipsum juxta praescriptas à Christo, & ab Ecclesia universa, regulas gubernent: an vero etiam ad fideles, Praelatis inferioribus subditos, sese extendat, dum superiores immediati suis officijs non desunt. Concedunt enim, Summum Pontificem posse aliorum defectus supplere extra ordinem, dum ordinariae vix non suppetunt.

15. In quo reposita esset Romani Pontificis autoritas, non satis clarè statim omnibus perspectum fuit. Quia enim persecutionum tempore, vel schismatum, aliarumque calamitatum, impedita erat exterior Capitis cum membris communio, stante semper internâ fidei, ac charitatis unione, vix à Romano

Pontifice ad alios praesertim remotos Pastores, aut greges primis tribus saeculis aliud, quam quaedam Epistolae, pervenire potuit. Quamobrem Episcopi populos, ac se ipsos à tanto tempore suo judicio, vel cum aliorum consilio regere soliti. Papae auctoritatem ab impedimentis, quibus distenta fuerat, solutam, non tam subito exceperunt; sed alij citius, alij tardius, nunc in isto, nunc in illo capite, prout sese offerebat occasio: donec integram libertatem consecuta, suum ubique robur obtinuit; quamquam varijs motibus, modò ex Hæreticorum, modò ex Schismaticorum, modò ex eorum etiam, qui ab Ecclesia non desciverant, parte, impeti nunquam desistit.

16. Et ne contra institutum nostrum extra Galliam evagemur, non defuerunt in eo Regno, qui Summi Pontificis Primatum à Christo fundatum consentientes, id tantum muneris, & potestatis ei assignarent, ut daret operam, ne Pastores à proprijs suis officijs recederent: ceterum non posse Papam, nisi propter illorum negligentiam, aut malitiam in foro externo causarum judicium ad se trahere; sed tunc tantum eas judicare, cum ad se per appellationem, aut aliam viam juridicam essent devolutae; nec in foro interno poenitentiae Sacramentum per se, vel per alios conferre, renitentibus proprijs Pastoribus; eandem ferè, nec majorem in omnes Provincias Romano Pontifici, quam unicuique Metropolitano in suam provinciam, facultatem tribuentes.

17. Hujus opinionis praecipuum videtur esse fundamentum, quòd, cum Episcoporum jurisdictione à Christo ipso immediatè profuxerit, non possit eam Summus Pontifex vel tollere, vel imminuere, nec statutum à sponso Ecclesiae ordinem confundere; cujus potius servandi causa, majorem ceteris accepit potestatem.

ILLATIO I.

Refutatoria praetati fundamenti.

18. Non illa duntaxat sententia, quae jurisdictionem Episcoporum dicit, esse immediatè à Christo, falsitatis alibi probandae est meritò redarguenda, sed hoc etiam posito, minime tamen concessio, ita refellitur praesinuatum fundamentum. Quemadmodum enim Episcoporum jurisdictione immediata in omnes suarum Diocesium fideles, quibus particulares Parochi praesunt etiam jure Divino, ut plures Scriptores Gallicani volunt, Ecclesiarum illarum particularium ordinem non pervertit, quamvis Episcopus possit non solum invigilare, ut Parochi officijs suis ritè fungantur, sed etiam Parochianos per se gubernare, illorum confessiones per se, vel per Confessarios Delegatos audire, aliaque omnia officia Parochialia gerere. Ita non sequetur Ecclesiasticae Hierarchiae confusio, etsi Summus Pontifex in aliorum Episcoporum Diocesium functiones omnes Episcopales per se, vel per alios exercendi habeat facultatem.

PROBATIO I. ... PROBATIO II. ...

Oritas ...